

สรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุป

จากการศึกษาวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่มีความรู้ ความเข้าใจนิยามคำว่า “อบายมุข” ที่ได้กล่าวหรืออธิบายไว้โดยนัยยะทางศาสนาทั้งที่เป็นความรู้ความเข้าใจต่อหลักการซึ่งเป็นคำสอน โดยตรง และไม่มีความรู้ต่อมโนทัศน์ในการจะตีความคำว่า อบายมุข ทั้งในการตีความตามตัวอักษรคือ อบายมุข 4 อัน ได้แก่ เป็นนักเลงหญิง, เป็นนักเลงสุรา, เป็นนักเลงการพนันและ มิมิตรชั่ว สหายชั่ว เพื่อนชั่ว และ อบายมุข 6 อัน ได้แก่ คีมน้ำเมา, เที้ยวกกลางคืน, เที้ยวดูการเล่น, เล่นการพนัน, คบคนชั่วเป็นมิตรและเกียจคร้านการทำงาน ดังที่ปรากฏให้พระไตรปิฎก นัยยะการตีความของราชบัณฑิตคือ อบายมุข หมายถึงทางแห่งความเสื่อม หรือ ในนัยยะการตีความอย่างกว้างอย่างที่ปราชญ์ทางศาสนาอย่างเช่นท่านพุทธทาสได้ตีความไว้ซึ่งกินความไปถึงสิ่งที่ก่อให้เกิดความเดือดเนื้อร้อนใจใด ๆ ก็ตามที่ได้กระทำลง ความขลาดกลัวในจิตใจ(การกระทำที่เกิดจากความขลาดกลัว)

กลุ่มตัวอย่างตีความคำว่า “อบายมุข” เพียงแค่ว่า เป็นสิ่งไม่ดีอย่างหยาบ ๆ สิ่งทำให้คิด ทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียง ตัวอย่างของสิ่งที่เป็นอบายมุขได้แก่ ไฟ ไฮโล การพนัน สุรา นูหรี ยาเสพติด เที้ยวกกลางคืน เกมส่ หนีงโป้ ผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ไม่ได้ตีความคำว่า อบายมุข เลยไปถึงการเสียประโยชน์ของตนเองที่จะนำไปสู่ความเสื่อมเสียในอนาคต กล่าวคือ ไม่มีความเข้าใจในนิยามของคำว่า อบายมุข แต่การจะตัดสินว่า อะไรจะเป็นหรือไม่เป็นอบายมุขนั้นขึ้นอยู่กับความรู้สึกสามัญที่ไม่ต้องอาศัยการเข้าใจนิยามของคำเพราะส่วนใหญ่เมื่อพูดถึงการให้นิยามนั้นไม่สามารถห้าม โนภาพของอบายมุขในลักษณะของการนิยามได้

จากการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนใหญ่พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่า สิ่งที่เป็นอบายมุขไม่เป็นอบายมุข ส่วนหนึ่งสะท้อนให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติ/ ความเข้าใจต่ออบายมุขผิดพลาดคลาดเคลื่อนไปมากซึ่งก็ทำให้คิดต่อไปได้ว่า ถ้านักศึกษาส่วนใหญ่มีความเข้าใจเช่นนี้ คุณภาพสังคมในปัจจุบันและในอนาคตจะเป็นอย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับคำถามที่สำคัญ ๆ ต่ออาชีพนักศึกษ เช่นการ

อ่านตำรา การเข้าเรียนสาย ความเกียจคร้านและต่ออาชีวะในอนาคตเช่นความอายที่จะประกอบสัมมาชีพ สุจริตซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่มีความเข้าใจว่า การช่วยพ่อแม่ทำงานหรือขายของเป็นสิ่งที่น่าอาย

5.2 ข้อเสนอแนะ

สถาบันที่ให้กระบวนการจัดเกล้าทางสังคมควรตระหนักต่อปัญหาที่เกิดขึ้นและสร้างความเห็นให้ของประชาชนโดยเฉพาะเด็กและเยาวชนให้ถูกต้อง โดยยึดมั่นต่อหลักการอย่างมั่นคงไม่สร้างเงื่อนไขใด ๆ หรือข้อยกเว้นขึ้นใหม่รองรับการการค้ารองอยู่ของสิ่งเหล่านั้น กล่าวคือ สถานศึกษาต้องอธิบายเรื่องเหล่านี้ให้เป็นประจักษ์แก่เด็กและเยาวชนอย่างจริงจังว่า หากหลงหรือปฏิบัติในสิ่งเหล่านี้จะก่อให้เกิดผลเสียต่อตัวเองอย่างไร ต่อสังคมอย่างไร และต่อประเทศชาติอย่างไรบ้าง

สื่อที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่เป็นอบายมุขต้องมีจุดยืนที่มั่นคง ไม่เอาตัวเองไปปรับใช้ทุนนิยม สื่อต้องนำเสนอความสูญเสียที่เกิดจากอบายมุขและการมีอบายมุขในสังคมอย่างตรงไปตรงมา ไม่ใช่เพียงแค่ว่า อบายมุขไม่ดี (เช่น การดื่มสุราเป็นเหตุทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทได้ หรือ การดื่มสุราทำให้ความสามารถในการขับขี่รถลงเท่านั้น) แต่หน่วยงานของรัฐเองก็ต้องเลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่งระหว่างการมีอยู่ของสิ่งเหล่านั้นและสูญเสียทรัพยากรมนุษย์ หมายความว่ารัฐต้องกล้าที่จะปฏิเสธหรือตัดขาดสิ่งเหล่านั้นออกไปจากสังคมนับตั้งแต่หน่วยงานของรัฐต่าง ๆ ที่เป็นฐานการผลิตอบายมุขในสังคมที่ชัดเจนที่สุดคือ กองสลากที่ทำหน้าที่ผลิตสลากและออกสลาก โรงงานสุราที่ผลิตสุรา โรงงานยาสูบที่ผลิตยาสูบ และไม่นำเข้าร่วมถึงห้ามการนำเข้าสินค้าที่เกี่ยวข้องกับการจะมียอบายมุขทุกประเภท

อีกด้านคือหากรัฐไม่สามารถตัดขาดสิ่งเหล่านี้ได้อย่างแน่นอน รัฐควรทำสิ่งเป็นอบายมุขทั้งหมดที่มีในสังคม เช่น หวย(บนดิน - ใต้ดิน) ป่อนการพนัน โตะพนัน สถานบริการ ฯลฯ ให้ถูกต้องตามกฎหมายโดยกระบวนการทำประชามติจากคนทั้งประเทศและออกเป็นกฎหมายที่แน่นอนชัดเจนมีการบังคับที่เด็ดขาดเป็นเครื่องมือเพราะสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ไม่สามารถขจัดให้หมดไปจากสังคมได้และเป็นช่องทางที่สร้างรายได้มากมายมหาศาลให้กับรัฐเองดีกว่าจะให้กลุ่มอิทธิพลได้ใช้ประโยชน์จากธุรกิจมืดเหล่านี้ตามที่มีหลายหน่วยงานได้นำเสนอต่อรัฐ

ในที่สุดก็เมื่อสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นสังคมหวังไม่ได้แล้วว่า สิ่งเหล่านี้จะหมดไปได้อย่างไร ประเด็นคือจะมีวิธีการอย่างไร ไม่ให้เด็กและเยาวชนเข้าไปเกี่ยวพันลุ่มหลงได้ หรือ หากเข้าไปยุ่งเกี่ยวให้

น้อยที่สุด แต่เหนืออื่นใดสิ่งที่จะเกิดเป็นมรรคเป็นผลได้ที่สุดมีเพียงอย่างเดียวเท่านั้น นั่นคือรัฐต้องเลือก และตัดสินใจให้ได้ว่าจะดำเนินการต่อสภาวะที่เห็นและเป็นอยู่อย่างนี้อย่างไร

ข้อเสนอที่น่าศึกษาต่อไปหลังจากนี้ 8-10 ปี คือการกลับมาศึกษาความเข้าใจความหมายหรือการนิยามคำว่า “อบายมุข” ของกลุ่มประชากรที่เป็นนักศึกษาว่า จะมีอัตราเพิ่ม-ลดเป็นไปในทิศทางใดเพราะอย่างน้อยนี่คือสิ่งที่บ่งชี้ถึงคุณภาพของสังคม คุณภาพของทรัพยากรมนุษย์ในแต่ละยุคสมัยซึ่งรวมไปถึงเป็นดัชนีชี้วัดการพัฒนาประเทศด้วย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY